

LAKATOS MIHÁLY

A búcsú

Midőn a királynő büszkén felemelt fővel a vérpadra lépett, a durva vázonszuklya alatt mélyen elpirultam. Örülök a szerencsének, felség – valami ilyesmit vagy ehhez hasonlót mondhattam zavaromban, miközben ujjaim a bárd élét próbálgatták, mintha attól tartanék, hogy túl durva az, az ostyaszínű, finoman ívelt nyaknak. Sem őfelsége, sem én nem láthattuk soha, hogy miként viselkedik ezekben a lehangoló pillanatokban egy igazi királynő meg egy vérbeli bakó, de tesszük, amit tennünk kell. Ösztönösen. A vérpad körül, az alabárdosok sorfala mögött tolongó tömegben sem tudja senki előre, hogy ki fog halkán felsikoltani, ki fog elájulni vagy a könnyeivel küszködni. De amikor eljön a pillanat (külön beintés nélkül), halkan sikkantanak, elájulnak és küszködnek a könnyeikkel. Ezek a hangfoszlányok és a tömeg fojtott moraja jelentik majd a hóhér erkölcsi jutalmát. Most azonban ennél többre vágytam. Azt mondták: rendben, csak gyors legyek, pontos és határozott. Megígértem. Egy csapásra meglesz, mondtam. A múlt héten sem én voltam az oka, hanem az a disznó Sely, aki nemcsak hogy berúgott, de a szerszáma élet sem készítette elő. Különbben is, ha délutáni álmából verik fel az embert, nem csoda, hogy háromszor kell nekirugaszkodnia. Őfelségével más a helyzet. Ez nem mindennapos dolog. Megtiszteltetésnek veszem, hogy engem bíztak meg velem. Jó, ha egy ilyen alkalom adódik az ember pályafutása során! És akkor már szerencsés fickónak mondhatja magát. Mesélik, hogy egy francia bakónak sikerült a királyi ház három tagját is lefejeznie. Erre mondják a szakmabeliek, hogy burokból született. Én mindig azt hittem, hogy egy királynő csak szép lehet. Hát ez bizony elég csúnyácska. A szemei túl távol vannak egymástól, az orra kissé tömpe. Lehet, ezért is nem utasították el a kérésem. De most már mindegy. A ruhája meglehetősen koszos és gyűrött. Látszik, hogy nem próbálgatta már hetekkel ezelőtt a tükör előtt az udvarhölgyek társaságában, akik mindig tudják, hogy hová kell még egy öltés vagy egy diszkrétén, de mégis jól láthatóan elhelyezett hímzés. Velem ellentétben, valószínűleg soha nem viselt olyan ruhát, melyet a szíve szerint készített el a szabó. (Erre büszke is vagyok egy kicsit.) Egy királyné nem hagyhatja figyelmen kívül az Udvar akaratát. Egy merevített csipkegallérban éppúgy benne vannak az aktuális erőviszonyok, mint a parlament által megszavazott törvényekben. A lágyan elomló selyemgallér hívei ilyenkor napokig szorongva bújnak ágyba és nem tudhatják, hogy hajnalban nem a testőrség ébreszti-e őket. A Kormányzó, a királypártiak zendülésétől tartva, hatalmas erőket vezényelt ki a helyszínre és utasított, hogy a lehető legrövidebb idő alatt hajtsam végre az ítéletet, a fejet pedig ezúttal nem szükséges a tömegnek felmutatni.

Az emberek tekintete szeretettel csüggött rajtam, s ez csak tovább növelte a bűntudatom. Tudtam, hogy amit tenni akarok, az valójában árulás, akkor is, ha nem az. A sürgés-forgásban többen vállon veregettek, mások a kezem szorongatták. Öntudatlanul búcsúztattak, holott biztatásnak, bátorításnak szánták. Közben megérkeztek a siratóasszonyok, s hogy az irdatlan fekete hárász-kendők alól elő-elővillant egy-egy mosoly, a termet fura csend ülte meg. A Halál az ajtóban állt, üres szemeire nevetés bujkált. A halott, mely soha egy percig sem élt, nyitott szemmel feküdt apró koporsójában. Úgy halt meg, hogy nem volt alkalma vétkezni. A siratóasszonyok rákezdek mondókáikra, s az érdemek végéerhetetlen sorát csak néha szakította meg a fel-felharsanó röhögés. Az elhunyt gombszemeiben a mennyezeti neonok fénye csillogott, hűvös, értelmetlen fény, amilyent azok a csillagok sugároznak, melyekről hiányzik az élet. Jaj, Illés, Illés, drága, jó uram, világeletemben szeretted a sütőtököt, most is azt készítek neked, s lám hiába: a tököd az asztalon, te meg a nyújtópádon! Afrikában él egy törzs, melynek tagjai hajdanán kasztrálták a megölt ellenséget, s heréit mint legfőbb diadalszimbólumot vitték magukkal, hogy kunyhóikat ékesítsék vele. Amikor az európaiak rájuk bukkantak, már régen nem tudták, miért teszik ezt. Az a varázslójuk, aki az önmagát beteljesítő lét szimbólumaként jelölte meg számukra a két kis golyót, már évszázadok óta halott volt. Tették tehát a szokás könnyörtelen erejével, a hagyomány tekintélyelvű parancsára, mely a mélyebb okot nem kéri számon, csupán a felszínit, amelyet az önfenntartásban jelöl meg. Így a fehéreknek könnyű volt bebizonyítani, hogy a győzelmi jelvények nem a diadalmas életerő forrásává teszik a törzs kunyhóit, hanem a halál rémisztő szálláshelyévé, lévén a lemetszett golyók az erőszakosan megszakított élet, másképpen a kunyhóba benéző Halál két szeme golyójának szörnyű szimbólumai. Igaz: nem volt könnyű egyik napról a másikra leszoktatni a törzs tagjait eme barbár szokásról, annyira nem, hogy szükség esetén más fajta golyókkal is nyomatékot kellett adni a fenti magyarázatnak.

Amint közelebb léptem és megragadtam a karját, az arca ijedtében eltört. Ujjaim enyhe szorításával jeleztem, hogy: bátorság, nincs egyedül, rám bízton számíthat. Olyan mozdulatot tett, mintha ki akarná tépni magát a kezeim közül, s ezért kénytelen voltam kissé erőszakosabban megragadni, amivel bizonyára fájdalmat okoztam neki, mert halkán felnyögött. Hiába, veszélyes lett volna elengednem, a tömeg ilyenkor érzékeny bármiféle rendellenességre. A legapróbb mozdulat, mely túllépi a drámai hangulatban amúgy is igénybe vett idegek tűrőképességét, elszabadíthatja a poklot. Szinte láttam, amint a Kormányzó (aki egy közeli ablakból figyeli az eseményeket) az ajkába harap, s dühös tekintete azt mondja: „Siess már, te mafla, mire vársz?!” Sietve hátracsavartam hát a királyné kezét, majd durva kenderkötéllal összekötöttem. A saját érdekében. Seszínű haja, melyet régen hosszasan fésülgethetett a hitvesi ágyban, mielőtt a három halk királyi koppanás elhangzott az ajtón, most otrom-

bán csutikára nyírva, hogy az acél akadálytalanul hozzáférhessen a szorosan egymásba kapaszkodó csigolyákhoz. A két vékonyka kéz eléggé koszos volt, s a börtönben töltött hónapok alatt a körmök hosszúra nőttek, annyira, hogy egyik-másik le is töredezett. Enyhe pálinkabűzt éreztem, s felfordult a gyomrom. Intettem a két őrnek, hogy távozhatnak, s fél szemmel követtem őket, amint utat törtek a tömegben. Valószínűleg a kivégzést már nem akarták megvárni. Inkább a poharazgatás. Akaratlan irigység fogott el. Bezzeg, ők nem! Ők mossák a torkukat! „Még nem vagy kész?” sziszegett felém dühösen a tanácsos, akire az ítélet kihirdetését bízták. Kész – rettentem fel és elléptem az áldozat mellől. A tanácsos sápadt volt és szerette volna minél rövidebbre fogni a ceremóniát. Nem tanácsos túl sokáig tetszelegni ebben a szerepben. Megjegyzik az arcát. Ez rossz emlékeket gerjeszt az emberekben. És a rossz emlékeket senki sem szereti. „Ilyen rosszul még sosem végezted a dolgod! – mondta fojtott indulattal. – Panaszt fogok tenni!” Elmosolyodtam a csuklya alatt. Panaszt! Ellenem! Hét határban nincs jobb bakó nálam! Talán a részeges Sely?! Nocsak! A jó szakember büszke öntudata sugározhatott a szememből, mert a férfi sietve elfordult, majd karját lassan felemelve csendet kért.

Alacsony, fürgé legényke lépett a színre (a falubeli lányok kedvence), s a zaj elült. Kezében korszó. A koporsóhoz lép. A kupakot lecsavarja. Mindenki döbbenetben figyel. A siratóasszonyok közül néhányan elfintorítják az orruk. A legény ekkor utasításomhoz híven a korszó tartalmát a halottra locsolja. Mit csinál? Mivel öntözi meg? No hiszen, attól még nem lesz kikelet! Nem válaszolok. Tudom, hogy ezentúl egyre több kérdést kell válasz nélkül hagynom. Ha akarom, amit akartam. A fiú óvatosan a vállára emeli a ládikát, s az öregasszonyok négy-ötösével egymásba karolva mögéje sorakoznak. Így indul el a menet lassú, ünnepélyes léptekkel, ki az ajtón a főtér irányába. A zenekar gyászindulóra zendít, s a tömeg rendezetlen sorokban özönlik utána. Elhízott februári fellegek csüngnek alá, némelyik mintha a vállunkat súrolná. Az út menti árokban még vastag a hó, a főtéren viszont már sárrá taposták az emberek és a járművek. A sár ütemes cuppogását elfedi a bánatos zene, a sorok közt lankadatlanul közlekednek a pálinkás- és borosüvegek. Az otthon maradottak kiállnak a sötét kapualjakba, majd lassan magához vonzza őket a tömeg. Az udvarokon itt-ott gazdátlan fények marnak a sötétbe, s nem akarják tudomásul venni, hogy a hátuk mögött ez utóbbi már rég birtokába vette a házakat. A legény a koporsót óvatosan a földre fekteti, a tömeg szoros gyűrűt von köréje, mely a hátulsók tolongása folytán egyre kisebb lesz. Vannak, akik gyertyákat gyújtanak, mások égő csillagszórókat dobálnak a levegőbe. Ekkor váratlanul hozzám lép a fiú, s gyufát nyom a kezembe. Nem így egyeztünk, nézek rá elképedve, de megragadja a karom és erőszakkal magával visz. Valaki közben egy üveget nyújt felém, s megveregeti a hátam. Néhány korty köményes és épp annyi időm marad, hogy visszaadjam tulajdonosának a flaskót. Illés koporsója nem

a sárban fekszik, valaki már havat hozott alája. Legelől a siratóasszonyok szoros sorfala. Van egy közöttük, aki le nem venné rólam a szemét. Nem merek ránézni. Már egy éve. Kedves a lelkemnek, de nem szeretem. Bizonyos dolgokhoz nem kell szerelem – mondják kacsintva és sóhajtanak is melléje: hej, lennék csak én a te helyedben! Egy hét és az én helyemben vannak. És tétováznak. És ha beszélnek, nem kacsintanak hozzá. A gyufa lángra lobban és a koporsóba röpül. Illést egy másodperc alatt elborítja a láng-paplan, csak a kerek feje és fekete gombszemei maradnak érintetlenül és merednek értetlenül a sötétbe.

A tanácsos, anélkül hogy az áldozatra nézett volna, összegöngyölytette a papírtekercset, intett nekem a kezével és lelépett az emelvényről. Fél szemmel láttam, amint utat tör magának a csődületben és eltűnik egy szűk sikátorban. A kivégzést nem akarta látni. Vagy nem volt kíváncsi rá, vagy lelkifurdalása volt valami miatt, amit én nem tudhattam. Különben is nekem csak annyit kell tudnom, hogy a mai nap folyamán le kell fejeznem a királynét, és hogy saját kérésemre a Tanács engedélyezte a fej elvitelét. Más egyébről nem tudok és nem is akarok tudni. Ahogy a királynéra pillantok, furcsa érzés fog el. Nézem a fejet, amely még a helyén van, még betölti feladatát, melyet az élet jelölt ki számára, miközben tudja, hogy ez már nem sokáig lesz így, hogy erőszakosan kínzó fájdalom árán fogják megszakítani a kapcsolatot közte és az élet között, noha küldetését még nem teljesítette. És az agy, mely annyi más embert kihúzott a bajból, most – amikor önmagáról van szó – tehetetlen és tanácstalan. Intettem, és az asszony engedelmesen letérdelt a tőke előtt. Tekintete merev volt és hideget árasztott maga körül. Kalandfilmekben ez az a pillanat, amikor a „királyné lovagja” kis mentőcsapata élén áttöri az örök sorfalát, kiragadja a halál torkából úrnőjét, és a nyeregbe emelve maga elé, széleseben elvágat vele, mielőtt a katonák felocsúdnának meglepetésükből. És valóban: hátul hullámszíni kezd a tömeg. A katonaság szembefordul velük. Éles dárdahegyek merednek a közönség felé. A halál készül átcsapni a kijelölt határvonalon. Tétovázom. Szeretném, ha közbejönne valami. Ha azt a fejet mégsem kellene hazavinnem. Irgalmas hóhér?! Ki látott még ilyent?! A puszkagolyó szánalomból letérhet arról a pályáról, melyen elindították? Vagy útközben gyurmává alakulhat? A lovag késik, ennél több időt nem adhatok neki. Lenn már dulakodnak. Ezek azonban (sajnos) csak a rokonszenv és szájalom viharos lökései. A könnyező utcák üresek. Vállon ragadom az elítéltet és ő engedelmesen a tőkére hajtja a fejét. A szája mozog, de hangot nem hallok. Talán a növekvő zaj miatt is. A bárdot a magasba emelem. Most először behunyom a szemem. Nem kell már néznom, úgylátom. Lesújtok. Nem rándul meg a karom. Mintha vaját vágnék.

Ezt jövőben is meg kell csinálni, mondja valaki a hátam mögött, mire többen is helyeselnek. Nemcsak jövőben, mondom, hanem azután is, a rákövetkező évben is, és mindig. A vidámság a tetőfokára hágott. Illés a lángtavacszkában eggyé olvadt a koporsójával, a zenekar táncnótákat játszik, a fiatalabbak

fordulnak is egyet-kettőt, óvatosan, hogy a sár ne spriccoljon a lányok szoknyája alá. Iszom a felém nyújtott borosüvegből. Utóízében érett, hamvas szőlőgerezdek rezegnek, kellemes aromájuk a Küküllő mentéről hoz üzenetet a havasalji faluba. Agyamban elhalkul a ricsaj, nevető arcú, kucsmás emberek, kisminkelt arcú piros-fekete-fehér lányok jönnek-mennek körülöttem. Mintha olyan filmet néznék, melyről levágták a hangot, s csak azt látjuk, hogy néha valaki belemosolyog a kamerába, mások túl közel lépnek hozzá és eltorzul a kép és már nem mindig tudjuk eldönteni, hogy a több változat közül melyik az igazi, vagy van-e egyáltalán igazi. A sürgő-forgó hangyacsapat tagjairól nem tudni, hogy ki mit, miért csinál, hirtelen és kiszámíthatatlan mozdulataik a káosz benyomását keltik és mégis érezzük, hogy mindaz, amit tesznek nem véletlen és nem értelmetlen. Mint ahogy az sem, hogy a rendőrségi fogda fölött halokan kinyílik az ablak és két sárga golyó mered bele a zajos, februári éjszakába. „A jövő télen nekünk is megtanítod?” kérde Imre. Vagy Árpi. Vagy Béla. Vagy. Megtanuljátok ti is. Nélkülem is. „Elmégy?”

Most jobb lesz odébbállni, villan át az agyamon és felkapom a kosarat. A vér látványa felbőszítette a tömeget. Szabályos közelharc folyik. Aztán az első sebesülések láttán alábbhagy az emberek harci kedve. A testőrség oltalma alatt (csuklyámat egy pillanatra sem véve le) kifelé igyekszem a városból, de visszapillantva még látom, amint többen sírva borulnak rá a vérpadon heverő holttestre. Érthetetlen. Annál is inkább, mert soha senki nem mondta, hogy rajongana a királynéért. Sőt, szóba sem került. Mindenki tudta, hogy a királynak van felesége, de senki sem volt rá kíváncsi. Az a disznó Sely felköti magát, amikor kijózanodva megtudja, hogy miről maradt le. Nem is az a tíz arany, bár az se kutya. Büszkén néztem a lefedett kosárra. Benne van az én legdrágább kincsem. Mely megalapozza majd a hírnevem. És nemcsak az enyémet, az utódaimét is. „Az ő őse nyakazta le a királynét!” Lényegtelen, hogy miért! A fejsze éle nem kérde, hogy miért éppen ezt a fát kell kettészelnie és nem amazt! Az ő dolga élesnek, jól kifentnek lenni. És vágni! Kétségtelen, hogy kulcsszerepe van. Minden formai hasonlóság dacára nélküle a fejsze nem fejsze! Kár, hogy a gyerekek még túl kicsik és nem örvendezhet együtt a család. Mindegy. A feleségem megígérte, hogy mára ünnepi ebéd lesz. A gondolatra megkordult a gyomorom és ügetésre nógattam a lovam.

Amint átléptem a küszöböt, éreztem, hogy valami nincs rendjén. A csend gyanúsán hirtelen állt be és jól ismertem már az osztályomat. „Üljetek le! Mi történt?” Minden szem Katica felé fordul. „Én ezt ma reggel találtam az utcán, tanító bácsi, és a fiúk el akarják venni tőlem...” Egy, a szélén elszenesedett, de aránylag épségben maradt fejét vesz elő a padjából és elém teszi a katedrára. Meghökkenek. Illésnek a feje. Hogyan eshetett meg?! Nem érte a gázolaj? Senki sem figyelt rá az éjszaka. Lajos jelentkezik. „Én tudom, hogy az mi az! – mondja. – A Napkirály lányának a kedvenc babája.”

Csodálkozva nézek rá. „Igen – mondja –, olvastam, hogy Napsugár királykisasszony lejött az emberek közé és feleségül ment a burkus király fiához. De ezt a Napkirály nem tűrhette és hazahívta a lányát. Azzal fenyegetőzött, hogy felperzseli a burkus király országát. A királykisasszony emlékül csak a kedvenc babáját vitte magával. A baba azonban meggyulladt a nagy hőségtől és visszahullott a földre. Ez maradt meg belőle.” Igen, ennyi maradt meg belőle. Lajos, a burkus király fia vigasztalhatatlan. A vállára teszem a kezem. „Te nem tehetsz róla. A királykisasszonyok köztünk mindig veszélyben vannak. Ezért előbb-utóbb elmennek. Csak néhányan a nagyszívű lovagok közül nyújtanak még nekik menedéket. Az olyanok, mint te. Álljon fel, Sir Ludovic, és őrizze hűséggel a királynő babáját! Önre bízom! Nekem ugyanis már telefonáltak. Menem kell. Amíg nem késő. Mit vihetek magammal? Vihetek magammal valamit? A gyerekek a buszmegállóig kísérek. Fogják a kezem. Sárkának könnyes a szeme. Ugyan, micsoda melodramát játszunk itt? Nemcsak Nagy Visszatérések vannak, hanem Nagy Távozások is? A Nagy Olajralépés? A Nagy Kámforrá Válás? Katonai teherautó fékez. Elvisz a városba, ha akarom – mondja a sofőr románul és int, hogy kapaszkodjam fel hátul a srácok közé. Integetések, néhányan még szaladnak is egy darabig a kocsi után. Nem tudom, miért, az az érzésem: ezt a jelenetet már láttam valahol. De nem emlékszem sem a film címére, sem a rendező nevére. A durván kopaszra gyalult katonák mind egyformák. Uniformisak. Némelyik mosolyog. „Tanítod őket?” – tegez le egy kék szemű rokonszenves fiú. Magyar. „Már csak tanítottam” – mondom, mire egy másik is közbeszól: „Miért?” „Elmegyek.” „Miért?” Nagy, kerek szemében ártatlan mosoly. „Ne űzd az eszed!” – szól rá szinte durván a mellette ülő társa, s komolyan néz maga elé. „Mi történt, a humorod a szakálladban volt?” Fizikusok. Még egy hónap és szabadulnak. Ősztől pedig az egyetem. „Én közben norvégul tanulok – mondja az, aki elsőként szólított meg. – Az a vágyam, hogy egyszer eljussak Oslóba és otthon érezzem ott magam.” A városszéli benzinkútnál leternek a főútról. Így hát búcsúzkodom. Talán ott fenn még összefutunk, kiáltják utánam és biztatólag integetek. „Hiába volt az a csúnya, fekete csuklya – mondja Katica – mi megismertük a tanító bácsit.” „Én úgy sajnáltam a királynét – szólal meg egy másik – Miért kellett megölni?” „Dehogy halt meg, hiszen az csak színdarab volt és különben is ma reggel találkoztam vele a boltban. Sorban állt kenyérért. A fején nem volt korona.” Hosszú az út hazáig. Pedig a benzinkútnál, nem is: a helységnevé táblánál már úgy érzi az ember, hogy megérkezett. Hogy otthon van. De a rózsafűzért még elmorzsolgathatom az utcánkig. Aki a Budvár alatt lakik, az kétszer is. És az a másik, az idegen város, még ennél is jóval nagyobb. Írni fognak. Megígérték. Amíg csak elérnek. Később talán majd nyomomat veszítik, de annak már nem lesz jelentősége. Aki én voltam, az nem lehet sem az a szikár összeaszott vénember, aki egyre ritkábban jár ki albréleti szobájából, hogy ne pazarolja el könnyelműen azt a kevéske

utat, amelyet még bejárhat, sem az a jókedélyű nagypapa, akinek fehér üstökébe már jócskán belekaszált az idő, s aki legbecesebb javait még idejében az unokáiba mentette át. Történetek. Anekdoták. (Hogy a finnyásabbak fintorogjanak fel(h)(el)őtlen derűlátás-/ optimizmus-/ omon!) Ne haragudj: a nyári eső utáni tócsákban fésüli sugarait a nap. Ez nekem elég most. Voltam már könyökig maszatos, tekergőztek giliszták is a tenyeremen. Tekergőztem már én is mások tenyerén. De ez nem én vagyok. A túlságosan vissza- vagy túlságosan kicsavart távcső egyaránt homályos képet ad. Úgy. Most. Itt. Ennél többet nem akarhatsz, hiszen én sem akarok.

Az öreg, amióta felmondtak neki, egyre szófukarabb lett. Reggel, este lesétált a pici kriptához nap mint nap. Már csak ő irtotta körülötte a gyomot. A fiai, s az unokái csak dühösen megrántják a válluk, ha szová teszi. Igaz: már rég nem tette szová. Csak emlékké. De nem szabadulhatott attól a gondolattól, hogy a családja szégyelli őt. Őt, aki... Szóval értetlenül állt a jelenség előtt. Minden évben ama bizonyos napon megünnepelték a Hősök Napját. Minden évben szinte idegesítő aprólékossággal elevenítették fel az akkori eseményeket. Mindent. Szinte. Mert róla egyedül soha többé nem esett szó. Hosszú időbe telt, amíg megértette, hogy bármit is tesznek, bármiről is beszélnek az akkori esettel kapcsolatban, ő minden szóban, minden mozdulatban jelen van. Hallgatásuk is az ő jelentőségét hangsúlyozza. Körvonalai elmosódtak, a súlyos maszsa megroggyant, majd szétfolyt, felszívódott az eseményekben. A finom por, melyet nem látunk ugyan, de ott van a könyv lapjain, s anélkül, hogy tudnánk, az ő szűrőjén keresztül olvasunk. Attól kezdve nem nógatta többé sem a fiait, sem az unokáit a tiszteletadásra, és azt sem várta, hogy ünnepeljék vagy hogy legalább megemlítsék a szónoklatokban. Mondanivalóját környezete számára kiporciózta, s napról napra csökkentette a fejadagot. Csak a séták maradtak meg változatlanul. Reggel. Este. Oda. Vissza. Aztán amoda.

Nyár vége volt, amikor a levelezőlap megérkezett. A nyolcvanötös szobát utalták ki nekem és én voltam a hetedik lakó. A többiek fizikusok. Ősz elején szálltam vonatra, s a vagonok – bús gólyacsapat – utolsó kör nélkül vágtak neki a végtelen útnak, melyről nincs visszatérés. „Amikor kidugtad a fejed, hogy integessél – írta anyám – valaki ugyanezt tette a hátad mögött. Akkor hirtelen úgy tűnt, hogy két fejed van. Aztán egyiket behúztad az ablakon, s később a másik is eltűnt a szemünk elől. Itthon hiányzol, de büszke vagyok rád. Azért, mert hiányzol. Mindenki téged emleget. Ne felejts el írni!”